

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат
книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Night Road

© Kristin Hannah, 2011

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Паулина Јамакова

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија

Збогум, најмила

Кристин Хана

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*Тролој
2010*

Таа стои на остриот свиок на улицата Ноќ.

Шумата овде е темна и покрај тоа што е ден. Високи, прастари зимзелени дрвја, густы како сидови од двете страни; нивните стебла покриени со мов издигнати доволно високо кон летното небо за целосно да го блокираат сонцето. Сенките длабоки до колена на изабениот асфалт, а воздухот мирен и тивок, како земен здив. Полн со очекување и исчекување.

Еднаш многу одамна, оваа улица ѝ беше само пат за да стигне до дома. Одеше по неа лесно, вртеше на свиоците без никакво размислување и само понекогаш, многу ретко, забележуваше дека земјата е накосена надолу на краевите. Тогаш мислите ѝ беа концентрирани на други работи, на ситнурии од секојдневниот живот. Обврски. Задачи. Распореди.

Се разбира дека нема поминато одовде со години. Само еден поглед во избледениот зелен уличен знак беше доволен за да го сврти воланот премногу нагло; секогаш беше подобро да кружи од друга страна отколку да се најде тука. Или барем така мислеше до денес.

Луѓето на островот сè уште зборуваат за тоа што се случи летото во 2004. Седат на барски столици

или на нишалките на своите тремови и споделуваат мислења, полу-вистини, осудуваат и критикуваат без никакво право. Мислат дека неколку реда во весник им ги даваат фактите што им требаат. Но фактите не се она што е важно.

Ако некој ја види тука, како стои на ова напуштено парче пат во џебот на сенки, сè повторно ќе почне. Сè ќе излезе. Ќе се присетат на таа ноќ, толку одамна, кога дождот се претвори во пепел...

Прв дел

На средина од мојот живојт земен
го изјубив јас така својот пат;
се најдов в шума сам, сред јустежт темен.

Заните Амисери, Пекалот

Еден
2000

Лекси Бејл зјапаше во мапата од Вашингтон толку долго што пред изморените очи почнаа да ѝ се појавуваат ситни, црвени точки. Во имињата на местата имаше нешто магично; означуваа предели што таа не можеше ни да ги замисли или огромни планини покриени со снег кои стигаа до рабовите на водата или дрвја високи и прави како копја, сè тоа под бескрајното сино небо. Таа си замислуваше орли застанати на телефонски жици и свезди што изгледаат толку блиску, да посегнеш да ги допреш. Некаде веројатно и мечките шетаа ноќе, барајќи места кои до неодамна биле само нивни.

Нејзиниот нов дом.

Сакаше да си мисли дека животот ќе ѝ биде поинаков таму. Но реално, како можеше да верува во тоа? На четиринаесетгодишна возраст, таа можеби не знаеше многу, но го знаеше ова: децата во системот не беа ништо повеќе од стока што може да се врати, како старо шише сок или чевли што те стегаат.

Вчера ја имаше разбудено нејзината доделена социјална работничка со насоки да си ги спакува работите. Повторно.

„Имам добри вести“, ѝ имаше речено госпоѓицата Вотерс.

Дури и нерасонета, Лекси знаеше што значеше тоа. „Ново семејство. Одлично. Ви благодарам, госпоѓице Вотерс“.

„Не само семејство. Твоето семејство“.

„Да, така. Се разбира. Моето ново семејство. Супер ќе биде“.

Госпоѓицата Вотерс разочарано воздивна. „Беше многу силна, Лекси. Долго време“.

Лекси се обиде да се насмевне. „Немојте да се чувствувате лошо, госпоѓице Ви. Знаам колку е тешко да се пронајде семејство за постари деца. И семејството Рекслер беше супер. Мислам дека ќе ни успееше, да не се вратеше мајка ми“.

„Сакам само да знаеш дека ништо од ова не е твоја вина“.

„Аха“, рече Лекси. Имаше добри денови кога можеше да се натера да поверува дека луѓето кои ја враќаа си имаа и свои проблеми. А имаше и лоши денови - во последно време многу често - кога се прашуваше што беше проблемот со неа, зошто на луѓето им беше толку лесно да ја напуштаат и оставаат.

„Имаш роднини, Лекси. Најдов една твоја баба. Се вика Ева Ланџ. Има шеесет и шест години и живее во Порт Џорџ, Вашингтон“.

Лекси се исправи. „Што? Мајка ми рече дека немаме роднини“.

„Мајка ти... била грешка. Имаш семејство“.

Лекси го помина целиот свој живот чекајќи да ги чуе тие неколку скапоцени зборови. Нејзиниот свет отсекогаш беше опасен, несигурен, брод насочен кон карпи. Имаше пораснато главно сама, меѓу непознати луѓе, вдомен бездомник кој се бори за парче леб и внимание, а никогаш не добива доволно ни од едното, ни од другото. Најголемиот дел од овие работи ѝ беа целосно блокирани, но кога ќе се обидеше - кога еден од државните психијатри ќе ја натераше да се потруди - можеше да се сети дека беше гладна, мокра, со рацете подадени кон мајка која секогаш беше премногу

издрогирана за да ја чуе или премногу пијана за да ѝ биде гајле. Се присетуваше како со денови седеше во валкани пелени, расплакана, како чекаше некој да се сети на нејзиното постоење.

Сега, зјапаше во валканиот прозорец на автобусот. Социјалната работничка седеше покрај неа, читаше некоја љубовна книга.

По нешто повеќе од дваесет и шест часа патување, конечно се доближуваа до нивната дестинација. Надвор, челичното небо ги проголтуваше врвовите на дрвјата. Дождот оставаше траги по прозорците, замаглувајќи го погледот. Овде во Вашингтон беше како на друга планета; ги немаше сончевите, суви брда на Јужна Калифорнија и сивите цик-цак автопати секогаш блокирани од густиот сообраќај. Овде дрвјата беа големи како да примаат стероиди, а исто така и планините. Сè изгледаше некако премногу израснато и диво.

Автобусот нагло застана на една станица и вратите веднаш се отворија со чкрипење.

„Лекси?“

Го слушна гласот на госпоѓицата Вотерс и си помисли, *Мрдни, Лекси*, но не можеше. Погледна нагоре во жената која беше единственото стабилно присуство во нејзиниот живот во изминатите шест години. Госпоѓицата Вотерс беше таму и чекаше со истата мала, тажна насмевка, секојпат кога некое од згрижувачките семејства ќе се откажеше од Лекси, враќајќи ја назад како парче скапано овошје. Она што ја чекаше кога ќе се вратеше назад можеби и не беше многу, но сепак беше сè што Лекси имаше, па таа одеднаш се плашеше од загубата на тоа едно нешто што ѝ беше, ако ништо друго, барем познато.

„Што ако не дојде?“ праша Лекси.

Госпоѓицата Вотерс ја подаде раката. „Ќе дојде“.

Лекси длабоко вдиша. Можеше да го направи ова. Се разбира дека можеше. Имаше сменето седум згрижувачки семејства во изминатите пет години и шест различни училишта за истото време.

Можеше да излезе на крај со ова.

Посегна по раката на госпоѓицата Вотерс. Заедно се симнаа од автобусот и Лекси веднаш го зеде својот стар, црвен куфер, речиси премногу тежок за носење и наполнет со единствените работи кои ѝ беа вистински важни: книгите. Го одвлечка до тротоарот и застана таму.

Госпоѓицата Вотерс застана до Лекси и отвори чадор. Дождот тропкаше на пластифицираниот материјал.

Еден по еден, другите патници излегоа од автобусот и исчезнаа.

Лекси погледна во празниот паркинг и посака да заплаче. Колкупати се имаше најдено во буквално иста позиција? Секојпат кога мајка ѝ ќе се отрезнеше, таа се враќаше по ќерка си. *Дај ми уште една шанса, малечка. Ајде кажи му на добриот судија дека ме сакаш. Овој пат ќе бидам подобра... Нема веќе да заборавам на тебе. И Лекси секојпат чекаше.* „Веројатно се премислила“.

„Нема шанси, Лекси“.

„Можно е“.

„Не. Ти имаш семејство, Лекси“. Госпоѓицата Вотерс ги повтори страшните зборови и Лекси поткликна; надежта почна да се раѓа.

„Семејство“. Се осмели да го испроба непознатиот збор. Тој се стопи на нејзиниот јазик како чоколадо, оставајќи благ вкус зад себе.

И тогаш пред нив паркираше еден раскантан син Ford Fairlane. Колата беше ’рѓосана и испогребана. Напукнатите прозорци залепени со широка, сребрена лента.

Возачот полека ја отвори вратата. Излезе една жена. Таа имаше сива коса и ниска фигура, водлести кафени очи и набрчкана кожа, како на долгогодишен пушач. Неверојатно, но изгледаше некако познато - како постара, збрчкана верзија на мајка ѝ. Кога го забележа тоа, невозможниот збор повторно одекна во нејзината глава, сега подуен и пораснат од значење. *Семејство.*

„Алекса?“ рече жената со зарипнат глас.

Лекси не можеше да собере сили да одговори. Сакаше оваа жена да се насмевне или можеби да ја гушне, но Ева Ланц само стоеше таму со намуртено лице кое потсетуваше на исушено јаболко.

„Јас сум ти баба. Односно сестра на баба ти“.

„Јас немав шанса да ја запознаам баба ми“, беше сè што Лекси успеа да каже.

„Јас пак со години мислев дека живееш со роднините од страната на татко ти“.

„Јас немам татко. Мислам, не знам кој е. Мајка ми не знаеше“.

Баба Ева воздивна. „Сега знам, благодарение на госпоѓицата Вотерс. Ова ти е целиот багаж?“

Лекси се засрами. „Аха“.

Госпоѓицата Вотерс нежно го зеде куферот и го стави на задното седиште. „Ајде, Лекси. Влези во колата. Баба ти сака да живееш со неа“.

Да, сега засега.

Госпоѓицата Вотерс ја повлече Лекси во силна прегратка, шепотејќи, „Немој да се плашиш“.

Лекси ѝ остана во прегратка речиси предолго. Во последната секунда, пред да стане непријатно, се тргна. Отиде до раскантаниот автомобил и ја отвори вратата.

Внатре имаше две седишта од вештачка кожа со испукани шевови што откриваа сива постава. Мирисаше на мешавина од ментол и чад, како милион цигари со вкус на ментол да беа испушени внатре.

Лекси седна колку што е можно поблиску до вратата. Преку скршениот прозорец, ѝ мавна на госпоѓица Вотерс, гледајќи како нејзината социјална работничка исчезнува во сивата магла додека се оддалечуваа. Со прстите го допре студеното стакло, небаре тој мал допир ќе ја споеше со жената што повеќе не можеше да ја види.

„Жалам што почина мајка ти“, рече баба Ева по долгата и непријатна тишина. „Сега е на подобро место. Тоа сигурно ти е утеха“.

Лекси никогаш не знаеше што да одговори на тоа. Го беше чула од сите странци кои ѝ беа дале дом. Кутрата Лекси, со нејзината мртва мајка, зависничка од дрога. Но, никој навистина не знаеше каков беше животот на мајка ѝ - мажите, хероинот, повраќањето, болката. Или колку ужасен беше крајот. Само Лекси го знаеше сето тоа.

Зјапаше низ прозорецот во новото место во кое ќе живее. Беше мрачно, зелено и темно дури и сред бел ден. По неколку изминати километри, влегоа во резерватот Порт Џорџ. Тука насекаде имаше симболи на домородните Американци. Изделкани китови-убијци ги украсуваа излозите на продавниците. Пред бараките се протегаа запуштени паркинзи, а кај повеќето во дворот стоеја рѓосани автомобили или уреди. Во тоа доцно августовско попладне, празните штандови за огномети сведочеа за прославата на скорешниот празник, а во падината на ридот со поглед на Теснецот се градеше светкаво казино.

Сообраќајните знаци ги одведоа до населбата со монтажни домови „Чиф Селт“. Баба Ева запре пред една барака во жолта и бела боја. Низ магливиот дождец изгледаше некако матно и разочарувачки. Сиви, пластични саксии со исушени петунии ја чуваа влезната врата со боја на сино, велигденско јајце. На предниот прозорец, карирани завеси прицврстени во средината со жолт конец формираа песочни часовници.

„Не е многу“, рече баба Ева засрамено. „Ја изнајмувам од племето“.

Лекси не знаеше што да каже. Ако баба ѝ имаше видено некое од местата во кои Лекси имаше живеено, немаше да наоѓа изговори за оваа мала барака. „Убаво е“.

„Ајде“, рече баба ѝ, гаснејќи го моторот.

Лекси одеше зад баба ѝ по песочната патека. Внатре, бараката беше ганц чиста. Малата кујна ненаметливо се претвораше во трпезарија во која имаше хромирана маса и четири столчиња. Во дневната соба, карираниот двосед и двете сини фотелји беа свртени накај телевизорот

поставен на метален држач. На малата масичка имаше две фотографии - првата беше од стара жена со очила, а втората од Елвис. Воздухот мирисаше на чад од цигари и вештачки цвеќиња. Од речиси секоја рачка во кујната viseа виолетови освежувачи за воздух.

„Извини ако мириса малку. Престанав да пушам минатата недела - кога дознав за тебе“, рече баба Ева, погледнувајќи ја Лекси. „Не чини да те изложувам на пасивно пушење, нели?“

Лекси ја преплави чудно чувство; беше како трепет од крилја на птица и толку туѓо што не го препозна веднаш.

Надеж.

Овој странец, оваа баба, имаше престанато да пуши заради неа. И ѝ имаше дадено дом кога очигледно едвај крпеше крај со крај. Ја погледна жената, сакајќи да каже нешто, но ништо не излезе. Се плашеше да не урочи сè со некој погрешен збор.

„Јас сум малку како падната од небо, Лекси“, конечно рече баба Ева. „Јас и Оскар - тој беше мојот сопруг - ние никогаш немавме деца. Се обидувавме, но едноставно немавме. Па, не знам многу за одгледување деца. Ако ти...“

„Ќе бидам добра. Се колнам“. *Не се премислувај. Те молам.* „Ако ме задржиш, нема да се покаеш“.

„Ако те задржам?“ Баба Ева ги стисна тенките усни и малку се намурти. „Мајка ти навистина те повредила. Не можам да речам дека сум изненадена. Ѐ го скрши срцето и на сестра ми“.

„Беше добра во повредување луѓе“, тивко рече Лекси.

„Ние сме семејство“ рече Ева.

„Јас не знам баш што значи тоа“.

Баба Ева се насмевна, но тоа беше тажна насмевка што ја повреди Лекси; ја потсети дека е малку скршена. Животот со мајка ѝ имаше оставено белег. „Значи дека остануваш тука со мене. И претпоставувам дека е подобро да ме викаш Ева отсега па натаму затоа што набрзо ќе ни здодее зборот баба“. Тргна да си оди.

Лексијазгрпачи бабайзатенкиотзглоб, чувствувајќи како нежната кожа се брчка под стисокот. Не сакаше да го направи тоа, не требаше, но беше предоцна.

„Што е, Лекси?“

Лекси едвај можеше да ги изустува двата мали збора; ги чувствуваше како камења во нејзиното грло. Но, мораше да ги изговори. Мораше. „Ти благодарам“, рече, а очите ја печеа. „Нема да ти правам никакви проблеми. Ветувам“.

„Веројатно ќе ми правиш“, рече Ева и конечно се насмевна. „Ти си тинејџерка, така? Но, во ред е, Лекси. Во ред е. Долго време бев сама. Мило ми е што си тука“.

Лекси успеа само да кимне. И таа беше сама долго време.

* * *

Џуд Фарадеј немаше спиеено воопшто минатата ноќ. Конечно, пред мугрите, се откажа. Се откри и, внимавајќи да не го разбуди сопругот, стана од креветот и излезе од спалната соба. Тивко ја отвори вратата од дворот и зачекори надвор.

На светлината од денот што се раѓаше, нејзиниот двор светкаше од росата; бујната зелена трева нежно се спушташе кон плажата со сивкаст песок. Потаму, водата со боја на јаглен се брануваше во Теснецот, врвовите на брановите обоени портокалови од изгрејсонцето. На спротивниот брег, планинскиот венец Олимп формираше розова и виолетова крива линија.

Ги облече пластичните градинарски влечки што секогаш стојеа покрај вратата и излезе во градината.

Ова парче земја за неа претставуваше повеќе од гордост и радост. Тоа беше нејзиното светилиште. Овде, клекната на богатата, црна земја, таа садеше и пресадуваше, сечеше и кастреше. Меѓу овие ниски камени сидови, таа имаше создадено свет што беше целосно дефиниран од убавина и ред. Она што го засадуваше во земјата остануваше на истото место; пушташе корења кои одеа длабоко во земјата. Без разлика колку студени

и остри беа зимите или колку силни беа бурите, нејзините сакани растенија се враќаа во живот за време на сезоната.

„Рано си станала“.

Таа се сврте. Нејзиниот сопруг стоеше во ходникот, веднаш пред вратата од спалната. Во црни боксерки, со неговата предолга, руса коса со по некое седо влакно разбушавена од спиење, изгледаше како некој секси професор по класична уметност или како рок ѕвезда која штотуку го поминала цветот од кариерата. Не е чудо што таа се имаше заљубено во него на прв поглед пред повеќе од дваесет и четири години.

Таа зачекори по камената патека од градината до ходникот. „Не можев да спијам“, призна.

Тој ја прегрна. „Прв училишен ден е“.

И ете, тоа беше она што како крадец ѝ се имаше прикрадено во сонот и ѝ го имаше нарушено мирот. „Не ми се верува дека тргнуваат во средно училиште. До вчера беа во градинка“.

„Ќе биде интересно да се види какви личности ќе станат во следните четири години“.

„Интересно за тебе“, рече таа. „Ти си на трибините и оттаму го следиш натпреварот. Јас сум долу на теренот и ги примам ударите. Се плашам нешто да не тргне наопаку“.

„Што може да тргне наопаку? Тие се паметни, љубопитни, мили деца. Сè им оди во прилог“.

„Што може да тргне наопаку? Се шегуваш? Светот е страшно место, Мајлс. Успеавме да ги заштитиме сè досега, но средното училиште е друга приказна“.

„Треба малку да се опуштиш, знаеш“.

Тој постојано ѝ го кажуваше тоа. Всушност, многу луѓе ја советуваа и ја имаа советувано за истото со години. Беше критикувана дека прецврсто ги држи уздите на родителството, дека премногу ги контролира нејзините деца, но таа не знаеше како да престане. Од моментот кога за првпат имаше решено да стане мајка, војуваше

епска битка. Имаше три спонтани абортуси пред да се родат близнаците. И со месеци доаѓањето на циклусот ја фрлаше во депресија. Потоа, чудо: таа повторно имаше зачнато. Бременоста беше тешка и таа беше осудена на речиси шест месеци мирување во кревет. Секој ден додека лежеше во тој кревет, размислувајќи за своите бебиња, бременоста ја замислуваше како војна, битка на волјите. Таа ја имаше издржано со целото свое срце. „Сè уште не“, рече конечно. „Тие имаат само четиринаесет години“.

„Џуд“, рече тој воздивнувајќи. „Барем малку. Тоа е сè што вела. Им ја проверуваш домашната секој ден и ги придружуваш на секоја игранка и ја организираш секоја училишна активност. Им правиш појадок и ги возиш насекаде. Им ги чистиш собите и им ги переш алиштата. Ако забораваат да ги завршат домашните обврски, ти наоѓаш изговори за нив и ги завршуваш сама. Пушти ги малку надвор од стакленото своно“.

„Зошто да се откажам? Ако престанам да им го прегледувам домашното, Миа ќе престане да го пишува. Или можеби треба да престанам да им се јавувам на родителите на нивните другари за да се осигурам дека одат онаму каде што рекле дека ќе одат? Кога јас бев средношколка, на забавите за викенди се пиеше многу пиво и две од моите другарки останаа бремени. Треба да водам повеќе грижа за нив сега, верувај ми. Страшно многу работи можат да тргнат наопаку во следните четири години. Морам да ги заштитам. Штом ќе заминат во колеџ, ќе се опуштам. Ветувам“.

„Во вистинскиот колеџ“, ја задеваше, но и двајцата знаеја дека не беше баш шега. Близнаците беа прва година средно, а Џуд веќе имаше почнато да разгледува колеџи.

Таа го погледна, желна да ја разбере. Тој сметаше дека е преокупирана со нивните деца и таа ја разбираше неговата грижа, но таа беше мајка и не знаеше како да биде опуштена во врска со тоа. Не можеше да ја поднесе помислата нејзините деца да пораснат како неа, чувствувајќи се несакано.

„Ти немаш допирна точка со неа, Џуд“, рече тој тивко и таа го сакаше поради тоа што го кажа. Се навали на него; заедно гледаа како денот стануваше посветол кога Мајлс конечно рече, „Подобро да тргнам. Имам операција во десет“.

Таа го бакна и влезе во куќата со него. Откако набрзина се истушира, ја исуши русата коса што ѝ допираше до раменици, стави малку шминка и облече кашмирски џемпер и избледени фармерки. Ја отвори фиоката од тоалетната масичка и извади две мали завиткани пакетчиња; по едно за нејзините деца. Ги зеде со себе и излезе од спалната соба. Додека утринската светлина влегуваше низ прозорците кои се простираа по целата должина на сидовите, куќата што беше изградена главно од стакло, камен и егзотично дрво, изгледаше како да сјае однатре. На главниот кат, во секое коше можеше се види некое декоративно богатство. Џуд имаше поминато четири години договарајќи се со архитекти и дизајнери за да го направи домот спектакуларен и секој нејзин сон беше остварен.

На горниот кат, беше различна приказна. Тука, на врвот од висечките скалила од камен и бакар се наоѓаше царството на децата. Огромна мултимедијална соба со голем ТВ екран и маса за билјард доминираше на источната страна од куќата. Имаше и две големи спални соби, секоја со свој сопствен тоалет.

Тропна на вратата од собата на Миа и влезе внатре.

Како што очекуваше, ја најде својата четиринаесетгодишна ќерка како спие врз кебињата на креветот со балдахини. Алишта имаше насекаде, како шрапнели од некоја експлозија, расфрлани по подот. Миа постојано беше во потрага по идентитет и секој нов обид бараше радикална промена во облекувањето.

Џуд седна на работ од креветот и ја погали по нежната руса коса што ѝ го покриваше лицето. За момент, се врати назад во времето; повторно беше млада мајка загледана во малото ангелче со свилена коса и штрбава насмевка што го следеше својот брат близнак како сенка. Беа како

кученца што се пентареа едно врз друго додека си играа, што постојано брборееа на нивниот таен јазик, се смееја и паѓаа од каучот. Од самиот почеток, Зак беше лидерот. Тој имаше прозборено прв и зборуваеше најчесто. Миа немаше прозборено вистински збор сè до нејзиниот четврти роденден. Немаше потреба; брат ѝ беше тука за неа. Тогаш и сега.

Миа сонливо се сврте и ги отвори очите бавно трепкајќи. Нејзиното бледо, срцевидно лице со прекрасна структура на коски - наследена од нејзиниот татко - беше бојно поле на акните што ниедно средство за неа немаше успеано да ги исчисти.

Ластичиња во разни бои сиркаа од протезите. „Ола, мадре“.

„Денес ти е првиот ден од средно училиште“.

Миа направи гримаса. „Убиј ме. Те молам“.

„Ќе биде подобро од основно. Ќе видиш“.

„Така мислиш ти. Не може ли да ме подучуваш дома?“

„Се сеќаваш во шесто одделение кога се обидов да ти помогнам со домашната по математика?“

„Катастрофа“, рече Миа нерасположено. „Ама сега може да биде подобро. Нема толку да ти се лутам“.

Џуд ја погали по нежната коса. „Не можеш да се криеш од животот, кукличке“.

„Не сакам да се кријам од животот. Само од средното училиште. Тоа е како да пливаш со ајкули, мамо. Искрено. Може да се вратам без стапало“.

Џуд не можеше да ја прикрие насмевката. „Гледаш? Имаш одлична смисла за хумор“.

„Така ти велат кога ти местат грда девојка. Има одлична смисла за хумор. Фала, мадре. И што ми е гајле. И онака немам пријатели“.

„Да, имаш“.

„Не. Зак има пријатели кои се обидуваат да бидат фини со неговата сестра губитничка. Тоа не е исто“.

Џуд со години даваше сè од себе за да ги направи

децата среќни, но ова беше битка што таа не можеше да ја војува. Не беше лесно да се биде срамежливата близначка на најпопуларното момче во училиштето. „Имам подарок за тебе“.

„Навистина?“ Миа седна. „Што?“

„Отвори го“. Цуд ѝ ја подаде малата завиткана кутија.

Миа ја искина хартијата и ја отвори кутијата. Внатре имаше тенок дневник со розови кожни корици и сјаен катанец.

„И јас имав кога бев на твоја возраст и запишував сè што ми се случуваше. Може да помогне - да запишуваш работи. Знаеш, и јас бев срамежлива“.

„Но ти си била убава“.

„И ти си убава, Миа. Посакувам да можеше да го видиш тоа.“

„Да, де. Мозолчињата и протезите се во мода“.

„Само биди отворена со луѓето, во ред, Миа? Ова е ново училиште, нека ти биде нова шанса, добро?“

„Мамо, одам во училиште со истите деца уште од градинка. Мислам дека различната адреса нема да смени ништо. Освен тоа, се обидов да бидам отворена... со Хејли, ти текнува?“

„Тоа беше пред повеќе од една година, Миа. Не чини да се фокусираме на лошите работи што се случуваат. Денес е првиот ден од средно. Нов почеток“.

„Океј“. Миа се обиде да се насмевне.

„Добро. Сега стани. Сакам да стигнеме рано во училиштето за да ти помогнам да си го најдеш шкафчето и училницата. Господинот Дејвис ќе ти предава геометрија; сакам да му кажам колку добро помина на крајниот тест“.

„Ти нема да ме испратиш до училница. И сама можам да си го најдам шкафчето.“

Цуд знаеше дека Миа е во право, но не беше подготвена да се откаже. Сè уште не. Миа беше ранлива и лесно се вознемируваше. Што ако некој ја исмеваше?

Мајката треба да ги заштити своите деца - без разлика дали тие сакале или не. Таа стана. „Ќе бидам невидлива. Ќе видиш. Никој нема да знае дека сум таму“.

Миа офна.